

Arrest

nr. 137 623 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in dorp Trachey, gemeente Ngilha, Gangtop, Jomtha, provincie Chamdo. Op uw achtste ging u in het klooster Nam Dhak. U woonde er 8-9 jaar. Omdat er maar 43 of 45 monniken mochten zijn, en er meer dan 60 monniken waren in het klooster, had u geen toestemming om in het klooster te zijn. Daarom moest u, telkens als er controle kwam, uit het klooster vertrekken om niet gevangengenomen te worden. U besloot daarom naar Lhasa te gaan. U verbleef er een jaar en deed pelgrimstochten. Daarna, omdat u niet naar het klooster kon, verder wou studeren, en de Dalai Lama wou ontmoeten, besloot u naar India te vertrekken. U vertrok in 2001 naar Nepal, waar u in oktober 2001 6-7 dagen in het Reception Centre

bleef. Vandaar trok u naar India. Van eind oktober 2001 tot 2 januari 2002 ging u naar school in Dharamsala. U ontmoette er uw vriendin en besloot het leven buiten de school met haar verder te zetten. U bleef in Dharamsala wonen waar u op straat Tibetaanse gerechtjes verkocht en deed dit tot uw vertrek in 2012. U vertrok 19 augustus 2012 en reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 19 augustus 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

Op 13 maart 2014 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd aangenomen dat India voor u als "eerste land van asiel" kan worden beschouwd. Op 16 juli 2014 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd verworpen op 18 september 2014.

U verliet het grondgebied niet en op 26 november 2014 vraagt u een tweede keer asiel aan. U houdt vast aan uw initiële problemen. U stelt dat u niet terug kan naar India omdat u van de Indiase ambassade geen IC krijgt.

Ter staving van uw tweede aanvraag legt u een brief van uw advocaat, Meester Micholt, twee faxen en u lidkaart van de Belgium Chugang Association voor. U verwijst naar een verklaring van een Tibetaans klooster die nog onderweg zou zijn.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten door het CGVS op 13 maart 2014 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het CGVS van mening is dat er voor u bescherming in India mogelijk is als 'eerste land van asiel'. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 juli 2014. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U herhaalt dat u politieke problemen heeft in Tibet, China. De Chinese autoriteiten lieten u niet toe in het klooster te blijven omdat het quota overschreden was. U verwijst in het kader van uw tweede asielaanvraag naar een verklaring van dit klooster die u nog niet heeft ontvangen en aldus ook niet voor het Commissariaat-generaal kunt voorleggen. Bovendien dient er hierbij opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat er voor u een risico is op vervolging bij terugkeer naar Tibet, China. Het CGVS is zich immers bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China, waardoor deze verklaring van het klooster in uw geval toch geen toegevoegde waarde heeft. Het CGVS is immers van mening dat er voor u een mogelijkheid is tot bescherming in India omdat dit als 'eerste land van asiel' kan worden gezien, zoals reeds uitvoerig gemotiveerd door zowel het CGSV als de RVV. U beschikte in India immer over een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (RC) en er wordt geen geloof gehecht aan het feit dat u niet meer in het bezit zou zijn van een IC (zoals reeds uitvoerig gemotiveerd in uw eerste weigeringsbeslissing), een reisdocument, waardoor u over de mogelijkheid beschikt terug te keren naar India. U verklaarde hierbij dat u niet wist waarvoor de IC diende en u niet wist waarom u deze diende aan te vragen (gehoorverslag 27/2/2014, p. 9), zeer bevreemdend daar u verklaarde er eerst een te hebben gehad. De neergelegde faxen van uw advocaat aan de ambassade van India tonen enkel aan dat er twee faxen werden gestuurd, zij tonen geenszins aan dat u niet in het bezit bent geweest van een IC en dat u niet zou kunnen terugkeren naar India.

Met betrekking tot de door u aangebrachte informatie over uw lidmaatschap bij de Chushi Gangdruk (Belgium Chugang Association) in België moet worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doet aan de eerder gemaakte weigeringsbeslissing. Het gegeven dat u hier in België lid zou zijn van deze organisatie toont niet aan dat u niet in de mogelijkheid bent terug te keren naar India.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Chinese autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt. Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat India, overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een 'eerste land van asiel'. Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van nonrefoulement, geniet.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar India. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie erop dat u niet kan worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China maar wel naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 j. 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, alsook een schending van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, schending van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Zo heeft verzoeker afdoende aangetoond dat India niet meer toegankelijk is voor hem. Verzoeker betoogt als volgt: *"Het is zo dat verzoeker op 27 juli 2014 de toelating gaf om in zijn naam contact met de Indiase ambassade te Brussel op te nemen om zo een duplicaat van zijn I.C. of enig ander reisdocument te krijgen. Met de bedoeling later, na het verkrijgen van dergelijk reisdocument, vrijwillig naar India terug te keren. Op 30 juli 2014 werd een eerste maal, per faxbericht, contact gezocht met de Indiase ambassade te Brussel (stuk 3). Hierin werd uitdrukkelijk advies gevraagd betreffende het openstaan van enige mogelijkheid voor mijn cliënt om een duplicaat van zijn I.C. of een ander reisdocument te bekomen. Dit verzoek bleef echter onbeantwoord waardoor opnieuw contact werd gemaakt met de ambassade. Dit tweede contact werd gezocht op 18 september 2014, wederom per faxbericht (stuk 4). Op heden is er nog geen enkele reactie. Verzoeker diende met deze nieuwe stukken opnieuw asiel in (stuk 5) omdat deze toch wel aantonen dat de redenering als zou India toegankelijk en bereikbaar zijn, geenszins opgaat.*

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat deze faxen geenszins aantonen dat verzoeker niet over een IC zou beschikken, is dit naast de kwestie en wordt de motiveringplicht geschonden. Het gaat immers niet over het al dan niet beschikken over een IC maar over het feit dat werd aangetoond dat India niet meer toegankelijk is."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, en 57/6/2 van de vreemdelingenwet alsook van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker betoogt als volgt: *“Verweerster betwist niet dat er een gegronde vrees bestaat voor Tibetanen ten aanzien van China. Verweerster meent dat India echter een eerste land van asiel is. Echter is de bescherming daar niet afdoende. Tibetanen worden er blootgesteld aan schade zoals gestipuleerd in art. 48/4 Vw. Zodoende er geen toepassing kan worden gemaakt van art. 48/5 § 4 Vw. Recente informatie toont aan dat Tibetanen in India immers ontzettend slecht behandeld worden en dat zij overeenkomstig art. 48/4 worden blootgesteld aan een vernederende behandeling. Er is sprake van systematische discriminatie.”*

Verzoeker legt nog twee faxberichten, motivatie nieuwe asielaanvraag alsook een aantal mediaberichten neer over de situatie van de Tibetaanse gemeenschap in India (stukken 3 tot en met 9).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 13 maart 2014 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 16 juli 2014 bij arrest nr. 127 099. In dit arrest werd geoordeeld met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen discriminatie dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet zodat India kan beschouwd worden als verzoekers eerste land van asiel. In voormeld arrest werd hierover onder meer reeds als volgt geoordeeld: *“(…) In zijn verzoekschrift meent verzoeker bijkomend dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van “alomtegenwoordige discriminatie”. Wat betreft deze stelling blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daartegen dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen” en dat Tibetanen er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker wijst op het feit dat Tibetanen minder rechten hebben dan Indiase staatsburgers, doch na lezing van de documentatie die hij daartoe bijbrengt blijkt het te gaan om verschillen in rechten tussen Indiase staatsburgers en elke legaal verblijvende buitenlander, waarmee aldus de Tibetaanse gemeenschap op zich niet wordt gevisieerd. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of het verwerven van onroerend goed in naakte eigendom) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens en racisme jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen, hetgeen verzoeker wenst te staven met de stukken 9, 10, 28, 31 en 32 gevoegd bij zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoeker dit motief niet uit eigen beweging aan de commissaris-generaal kenbaar maakte, hetgeen de ernst ervan ondermijnt. Daarenboven blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (ibid. p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. (...)”*

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten hierbij onder meer benadrukkend dat Tibetanen in India als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd worden en blootgesteld aan schade dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.5. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker stelt dat hij niet terug kan naar India omdat hij van de Indiase ambassade geen IC krijgt. Ter staving hiervan legt verzoeker een brief van zijn advocaat, Meester Micholt, twee faxen en u lidkaart van de Belgium Chugang Assosiation voor.

Met betrekking tot het nieuwe element waarop verzoekers tweede asielaanvraag berust stelde de bestreden beslissing terecht: *“U beschikte in India immer over een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (RC) en er wordt geen geloof gehecht aan het feit dat u niet meer in het bezit zou zijn van een IC (zoals reeds uitvoerig gemotiveerd in uw eerste weigeringsbeslissing), een reisdocument, waardoor u over de mogelijkheid beschikt terug te keren naar India. U verklaarde hierbij dat u niet wist waarvoor de IC diende en u niet wist waarom u deze diende aan te vragen (gehoorverslag 27/2/2014, p. 9) , zeer bevreemdend daar u verklaarde er eerst een te hebben gehad. De neergelegde faxen van uw advocaat aan de ambassade van India tonen enkel aan dat er twee faxen werden gestuurd, zij tonen geenszins aan dat u niet in het bezit bent geweest van een IC en dat u niet zou kunnen terugkeren naar India.*

Met betrekking tot de door u aangebrachte informatie over uw lidmaatschap bij de Chushi Gangdruk (Belgium Chugang Association) in België moet worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doet aan de eerder gemaakte weigeringsbeslissing. Het gegeven dat u hier in België lid zou zijn van deze organisatie toont niet aan dat u niet in de mogelijkheid bent terug te keren naar India.”

Al bij de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen volgens dewelke hij zijn IC aan de smokkelaar zou hebben afgegeven niet geloofwaardig werden bevonden. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd zodat dit onverminderd overeind blijft. Zelfs indien hieraan toch nog enig geloof zou worden gehecht dan nog werd - bij arrest dat door de Raad naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag heeft gewezen - vastgesteld dat: *“Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten (RC) onmiskenbaar is gebleken dat hij over een onbeperkt verlengbaar verblijfsrecht in India beschikte. Verzoeker meent uit de informatie van de commissaris-generaal af te leiden dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden “al zeker niet meer toegelaten worden om het Indisch grondgebied opnieuw te betreden”, doch gaat eraan voorbij dat in datzelfde document duidelijk wordt gesteld dat de Indiase overheid aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC aanraden om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Verzoeker meent nog dat uit datzelfde document af te leiden dat er “geen garantie” is dat Tibetanen zonder IC zullen kunnen terugkeren, doch uit lezing van voormeld document blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om,*

alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee documenten waarmee hij meent aan te tonen dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van duplicaten van een IC in het Indiase consulaat te Brussel louter theoretisch is (stukken 29 en 30). Nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA. (...) Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd en niet langer in het bezit te zijn van zijn reisdocument (IC), merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.”

De faxen die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag neerlegt en die moeten bewijzen dat hij niet langer toegang heeft tot India doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. Nog daargelaten de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoekers verklaringen over het niet langer in het bezit zijn van zijn IC tonen deze faxen enkel aan dat verzoeksters raadvrouw de ambassade contacteerde. Deze faxen bewijzen geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn dienaangaande de nodige bijstand te verlenen. De stukken die de algemene situatie van de Tibetanen in India betreffen kunnen hier niet dienstig worden aangebracht aangezien het gewijsde van het arrest van de Raad van 16 juli 2014 reeds tot het besluit was gekomen dat India kan beschouwd worden als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER